

Kikí Dimulà

(1931 - 2020)

Kikí (Vassilikí) Radu, Dimulà després del seu matrimoni amb Athos Dimulàs, nasqué a Atenes en 1931. Fou empleada del Banc de Grècia de 1949 a 1973. De molt jove començà a escriure poesia, encara que ella mateixa rebutjà els poemes dels seus primers anys. El seu primer llibre, aparegut el 1956, fou *Έρεβος* (*Èreb*); el seguiren *Ερήμην* (*In absentia*, 1958), *Επί τα ίχνη* (*Sobre el rastre*, 1963), *Το λίγο του κόσμου* (*La mica del món*, 1971), *Το τελευταίο σώμα μου* (*El meu darrer cos*, 1981), *Χαίρε ποτέ* (*Salve mai*, 1988), *Η εφηβεία της λήθης* (*L'adolescència de l'oblit*, 1994); tots aquests llibres s'aplegaren en *Ποιήματα* (*Poemes*, 1998). Posteriorment, publicà encara *Ενός λεπτού μαζί* (*D'un minut plegats*, 1998), *Ήχος απομακρύνσεων* (*So d'allunyaments*, 2001), *Χλόη θερμοκηπίου* (*Herba d'hivernacle*, 2005), *Μεταφερθήκαμε παραπλεύρως* (*Ens hem traslladat al costat*, 2007), *Τα εύρετρα* (*La recompensa*, 2010), *Δημόσιος καιρός* (*Temps públic*, 2014), *Ανω τελεία* (*Punt i coma*, 2016).

Preguntada sobre què és un poema, digué: «Vas per un desert. Sents un ocell que canta. Per més que sigui increïble que hi hagi un ocell penjat enmig del desert, tanmateix tu estàs obligat a fer-li un arbre. Això és el poema».

A més de premis per a determinats llibres, Kikí Dimulà en rebé també per al conjunt de la seva obra: el Guardó de les Lletres, de l'Acadèmia d'Atenes, el 2001, el Premi Europeu de Literatura, el 2009, i el Gran Premi Nacional de Literatura, el 2010.

Entre les distincions rebudes per Dimulà, destaquen la Creu d'Or de l'Orde de l'Honor (2001) i la Gran Creu de l'Orde del Fènix (2014).

Kikí Dimulà morí a Atenes el 22 de febrer de 2020.

L'obra poètica de Dimulà ha estat traduïda a nombroses llengües, inclosa la catalana.

JAUME ALMIRALL